

AU PATRIARH. LA CE LE FOLOSEȘTE?

de Liviu Cangeopol

Odată cu trecerea Patriarhului Teoctist în eternitatea focului veșnic, în culisele nevăzute ale ierarhiei BOR a început să se dea o surdă bătălie sutanică pentru acapararea jilțului vacant. Inițial, tema principală a disputelor s-a desfășurat în jurul înrolării preacinstiților candidați în oastea Securității. Așa cum, în urmă cu câțiva ani, din gura păcătosului Traian Băsescu s-a scurs spre națiunea enoriașă remarcă potrivit căreia în cursă rămăseseră doi foști membri ai partidului unic, pentru mitra patriarhală era normal să se zbată doi foști ofițeri ai Securității ecumenice. Numai că, în loc să-i diferențeze, categoria îi uniformiza. Nefiind vorba de un post în SRI, situație în care experiența și gradul mitropolitului Bartolomeu ar fi prevalat, pretendenții au fost lăsați să se confrunte în propriile sfărâșuri și platforme parateologice.

Buciumașii lui Bartolomeu susțineau că Mitropolitul Moldovei este prea căzut sub influența francmasoneriei ca să nu atragă riscul aservirii bisericii naționale la papucul unor interese străine, în timp ce partizanii lui Daniel se temeau că Mitropolitul Clujului, cam prea legionar în tinerețea-i răzvrătită, ar fi putut agrava izolarea internațională a stimatei instituții, altminteri aflată fix în centrul lumii. Până la urmă, zarurile au fost aruncate și apele despărțite. În preacinstita zi de 13 Septembrie, sfințiiile lor, îmbărbătate de câte un păhărel de coniac (după cum s-a adevărit dintr-o fotografie de presă culeasă de la fața locului) s-au purces să-și aleagă păstorul. În urma unor mici divertișuri îmbrăcate în mantaua unei candidaturi-surpriză și a unei retrageri dinainte anunțate, blândul Daniel l-a înfrânt la vot drept pe fiorosul Bartolomeu, în aplauzele generale, temeneli și golirea grabnică a pahărelelor.

Ca să analizăm concluziile, e bine să revedem premisele. O turmă de mari duhovnici ai neamului și de "intelectuali creștini" (cum îi descrie cu aplomb pompieristic cotidianul **Ziua**) a compus un canon patriarhal, sub forma portretului Întâistătătorului ideal în 12 puncte. Astfel, Prea Fericitul ar trebui să vegheze la păstrarea dogmei ortodoxe, "să fie pildă vie, dărză și mărturisitoare a dreptei credințe, așa cum au lăsat-o Sfinții Apostoli în fața păgânilor, dorindu-și sincer ca și aceștia să descopere în Hristos pe Dumnezeu cel Viu și pe adevăratul Mesia", "să aibă priceperea să se înconjoare de sfinți buni, integri în credință și în fapte, și să se ferească de oportuniști și de lingușitori sau chiar de infractori în sutană", "să fie blând și drept", "blândetea lui să se prefacă în asprime numai atunci când Hristos este batjocorit", "să nu fie șantajabil nici prin trecutul său, nici prin legături prezente cu organizații oculte parabisericești și ostile creștinismului ortodox sau idealurilor naționale împletite cu credința", "să aibă caracterul și tăria ca, în cazul în care vârsta sau slăbiciunile trușești l-ar face neputincios, să se retragă de bunăvoie la o mănăstire, unde, îngrijit cu dragoste și respect, să-și aștepte în pacea rugăciunii strămutarea la cele veșnice."

Pe alocuri simplu și înălțător, pe alocuri logic, contradictoriu ori doar ridicol. Printre tușele portretului astfel zugrăvit se întrevăd și unele probleme cu care se confruntă Biserica Ortodoxă Română, dar nicidecum cele cu adevărat importante. De unde ni se va trage o serie de comentarii.

De la bun început ne vom hazarda să spunem că printre candidații activi nu s-a numărat nimeni cu calitățile întocmai solicitate, chiar dacă punctul privind "legăturile prezente cu organizații oculte parabisericești și ostile creștinismului ortodox sau idealurilor naționale împletite cu credința", - altfel spus: și pactizarea cu Securitatea – a fost recent lămurit de un fost colaborator, din al cărui dosar de Securitate spicuim cu stupeoare: "Acesta (preotul – n.m.) s-a arătat de acord să colaboreze în continuare (cu Securitatea – n.m.), declarând că acest lucru (turnatul – n.m.) este o obligație pentru el în conformitate cu dogmele din Biblie" (**Adevărul**, 12 septembrie 2007).

Dacă aceasta este dogma ortodoxă pe care trebuie să o apere noul patriarh, lucrurile devin limpezi. De aceea sușin unii că dosarele de Securitate ale preoșimii trebuie păstrate sub lacăt. De aceea pare a nu deranja pe nimeni masiva încolonare a sutănilor în armata albăstruie a Diavolului roșu. De aceea au fost stopate cercetările privind colaborarea slujitorilor Domnului cu Satana. Colaborarea nu contravine creștinismului. Prigonirea creștinilor, dărâmarea lăcașurilor de cult, pervertirea unui întreg

popor prin coruperea tagmei ecleziaste nu contravin învățăturilor lăsate de Isus, pe care, altminteri, alesul trebuie să-l protejeze fără blândețe.

Sfidând dogma, a doua zi după desemnarea noului patriarh, CNSAS a dat de știre că episcopul de Alba, Andrei Andreicuț, a fost găsit vinovat că a practicat poliția politică în relațiile cu Securitatea. Câteva ore mai târziu, în gura presei lumești a ajuns dezvăluirea că, din documentele studiate, reiese că alți opt episcopi au căzut în păcatul preaturnătoriei. Redăm lista infamantă: IPS Pimen, arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, episcopul Casian Crăciun al Dunării de Jos, Calinic Argatu, episcopul de Argeș, episcopul vicar al Sibiului, Visarion Rășinăreanu, episcopul de Huși, Ioachim Mareș, episcopul de Arad, Timotei Seviciu, și Epifanie Norocel, episcopul Buzăului și Vrancei.

Nu insistăm asupra gravității acestor acuzații. Adevărate sau nu, ele pot zgudui din țâțâni până și o instituție de calibrul și prestigiul BOR (potrivit sondajelor de opinie). Cu toate acestea, alte câteva ore mai târziu, proaspăt prea fericitul a raportat națiunii care sunt prioritățile luminății sale în păstoria nației: *“Primele și cele mai mari provocări sunt secularizarea, sectarismul și sincretismul (...)”* Deci nu prăbușirea morală a poporului, nu milioanele de avorturi care au decimat populația României, nu mascarada politică, nu infracționalitatea juvenilă, nu calvarul milioanele de cetățeni care sunt obligați să trăiască sub limita sărăciei, nu fariseismul preoților și lăcomia ierarhilor, nu batjocorirea principiilor creștine...

Ce-l doare pe noul patriarh este redobândirea averilor confiscate de cei pe care instituția pe care o conduce i-a slujit timp de jumătate de secol, lupta cu neoprotestanții și respingerea ecumenismului (aici, partizanii lui Bartolomeu s-au temut de pomană). Vă mai amintiți ce tãmbãlãu a făcut episcopul Pimen (nume de cod Sidorovici, într-un dosar, Petru, în altul) când a tãbãrãt cu toiagul rangului pe spinãrile bodiguarzilor care-i însoțeau pe înalții demnitari ai neamului la Putna, stuchindu-i ca mâțele și făcându-i în fel și chip pentru că întârziu să retrocedeze episcopiei pădurile confiscate? Vă mai amintiți cum, după ce Adrian Năstase, că doar nu dădea de la el și nici nu-l durea gura, a promis retrocedarea, cum l-a introdus sfinția sa însoțit de binecuvântări printre ctitorii istoriei neamului? Asta să fie dreapta credință ce trebuie protejată din calea hoardelor neoprotestante? Puritya doctrinară ferită de rãtãcirile altor religii?

Oricât de mult a complicat dracul lucrurile, situația e simplă: Biserica trebuie să iasă din minciună. Să-și scoată cadavrele din arhiva Securității și să pună smerită mâna pe Biblie. Până atunci nu va fi decât o instituție care se va duela cu statul pe marginea unor interese anatemizate de mult de Mântuitor și apostoli.